

באחותה.

ומקשינן: **הא כבר תנינא** להא **חדא זימנא** [לעיל כ א]: **אחותה כשהיא יבמתה — או חולצת או מתייבמת!**

ומשינן: **צריכא** לחזור ולשנותה גם כאן.

דאי אשמועינן רק **התם**, יש לומר שרק שם, כשהיא נופלת לפני אח אחד בלבד, היא מותרת **משום דליכא למיגזר משום אח שני**.

אבל הכא, שנופלת לפני שני אחים, **דאיכא למיגזר** שלא להתיר לאח זה את האחות של הערוה, **משום אחיו השני**, כדי שלא יטעה ויבוא גם הוא לייבם, ולגביו היא אסורה באיסור אחות זקוקתו — **אימא לא** נתיר לאח שנופלת לו אחת האחיות שהיא ערוה.

ואי אשמועינן הכא, הייתי אומר שרק כאן היא מותרת, **משום דאיכא אח שני** שהוא אינו מייבם, **דקא מוכח** איסור אחות זקוקה.

אבל התם דליכא שני, ולא מוכח שם שיש איסור אחות זקוקה, **אימא לא** לייבם את אחותה, כדי שלא יבואו לטעות ולהתיר אחות זקוקה.

לכן **צריכא** שניהם.

שנינו במשנה: היתה אחת מהן אסורה עליו **איסור מצוה** או איסור קדושה, חולצת ולא מתייבמת.

והוינן בה: **הא נמי תנינא** [לעיל כ א]:

כז-ב **איסור מצוה ואיסור קדושה — חולצת ולא מתייבמת!**

ומשינן: **התם** [לעיל בפרק שני] מדובר באיסור מצוה לחוד.

אבל **הכא** מדובר באיסור מצוה, ובאיסור אחותה של זקוקה.

ולכן, **סלקא אדעתין אמינא**, הייתי מעלה על הדעת, ליקום, שיעמוד איסור מצוה במקום איסור ערוה, שיחשב הדבר כאילו האחות האסורה באיסור מצוה היא ערוה [בגדרי דרבנן, ותהיה אחותה אחות ערוה מדרבנן, ולא תחשב כאחות זקוקה, שגם הוא איסור דרבנן].

ותתייבם האחות של איסור מצוה.

קא משמע לן שאין אחותה של איסור מצוה מתייבמת, לפי שהיא אחות זקוקה.

ותמהינן על תירוץ הגמרא: כיצד הייתי מעלה על הדעת לומר ותתייבם?!

והרי כיון דמדאורייתא איסור מצוה רמא קמיה, היא נופלת — **קא פגע באחות זקוקתו!**

ומשינן: הכי **סלקא דעתך אמינא**: הרי איסור אחות זקוקה איסורו הוא רק מדרבנן, והייתי מעלה על הדעת **משום מצוה** של יבום **עבוד רבנן** תקנה להחשיב איסור מצוה כאיסור ערוה, ותתייבם אחותה, **קא משמע** לן, שלא עשו כן, ואחותה אינה מתייבמת.

שנינו במשנה: **היתה אחת מהן אסורה על זה איסור ערוה**, והשניה אסורה על זה איסור ערוה — האסורה לזה מותרת לזה, והאסורה לזה מותרת לזה.

והוינן בה: אחרי שכבר שנינו בשתי יבמות